

EL MICALET GALACTIC

Contes per paraules

Agustín Fernández Paz

Dibuixos de Javier Lacasta Llácer

Ho confesse sense vergonya: llegir cada dia els diaris ha estat sempre una necessitat imprescindible per a mi. Cada matí em submergia amb passió en aquelles pàgines impreses amb la certesa que on em submergia realment era en el món sencer. Perquè un ciutadà responsable, pensava jo, ha d'estar al corrent de totes les coses que passen als diversos llocs del planeta.

De totes les coses que passen? La veritat és que, fa uns mesos vaig sofrir una crisi. Vaig començar a cansar-me de saber fins a l'últim detall algunes notícies que, en el fons, m'interessaven ben poc. I una pregunta va començar a murmurar dins meu: per què als diaris hi havia tan poques referències a la vida de la gent corrent, d'aquesta gent anònima que jo veia passar cada dia pel meu costat? Potser

aquestes persones no tenen una vida tan apassionant com la de qualsevol artista de cine o estrella de l'esport?

Vaig decidir abandonar aquella lectura diària, convençut que només em donava una visió il·lusòria del món. Durant una setmana, vaig fer tot allò possible per evitar els quioscos, tot i que em veia en l'obligació de fer voltes llargues i molestes que m'apartaven dels meus recorreguts habituals. Necessitava un temps de reflexió, un temps sense diaris.

Li vaig contar totes aquestes preocupacions a una amiga meua, amb por que es riguera de mi. Ella em va escoltar amb molt d'interés, atenent en silenci als meus exemples i als arguments de la meua exposició. Quan vaig acabar, em va dir que estava completament equivocat. Que els periòdics parlaven molt de les persones considerades importants, és cert, però que també era fàcil trobar-hi nombroses referències a les alegries i les misèries de la gent corrent. Vaig intentar rebatre-la, però no em va deixar. Es va aixecar del banc on séiem i se'n va anar, amb l'excusa que havia d'atendre uns assumptes urgents. Quan ja s'havia allunyat una miqueta, em va cridar: «Segur que tu ets dels que es boten les pàgines dels anuncis per paraules! Per què no proves de llegir-los?».

Vaig creure que feia broma i no li vaig fer gens de cas. Però l'endemà, com que era dissabte i no te-

nia una altra cosa a fer, vaig decidir comprovar si en les paraules de la meua amiga hi havia alguna cosa certa. Vaig anar al quiosc de la plaça i vaig comprar els periòdics del dia. Era un matí esplèndid, amb un solet tebi que acariciava el cos, de manera que vaig buscar un banc i hi vaig seure per a poder llegir els diaris amb tranquil·litat. Però en aquesta ocasió vaig passar per alt les pàgines de notícies i vaig anar directament a la secció d'anuncis per paraules.

Em vaig quedar molt sorprés. Va ser exactament com si em caiguera la bena que em tapava els ulls! La meua amiga tenia raó! En aquelles pàgines escrites amb lletra menuda bullia la vida sencera de les persones. La vida de la gent normal, dels homes i les dones amb qui em trobava cada dia al carrer, sense històries de renom. De la gent com jo. Totes les coses que havia trobat a faltar als diaris eren en aquells anuncis.

Al llarg dels dies següents em vaig dedicar a reconstruir algunes d'aquelles vides amagades als anuncis. Era un món fascinant, molt més ric que les pàgines ocupades pels grans titulars!

Per això els anuncis són, ara, la meua secció preferida. Quan em veuen absort en la lectura dels anuncis, al parc o a les cafeteries, note de seguida que moltes persones em miren amb curiositat. Deuen pensar coses rares: que sóc un aturat que busca un hipotètic treball, que busque desesperadament

un pis... Vés a saber! Però no em preocupa què pensen. No saben que estic descobrint les històries que s'amaguen darrere dels missatges, breus i esquius, dels anuncis per paraules.

UNA CLAU NO ÉS SUFICIENT

Claus-Unió. Les dupliquem totes, amb mostra o sense. Tels.: (981) 103052-235045-280872.

Pintors professionals econòmics, pressupos-

tos sense compromís.

Tels.: (981) 255133

Electro-Somàtic:

Electrònica. Electricitat. Instal·lacions i reparacions en general.

Tels.: (981) 103502-

235045 -28087

Farmàcia. Classificació de repàs de Ciències Veterinària. Selecció

Tels.: (981) 223

Classes d'idiomes més idiomes. Anglès, Francès

...

Tot va començar fa uns dies, just la data en què jo feia quaranta-dos anys. Feia uns quants mesos que estava instal·lat en una depressió que amenaçava de llevar-me les ganes de viure. Però no havia perdut l'esperança i, dins meu, conservava la il·lusió que, en qualsevol moment, un colp de sort canviara la meua vida. Per això, quan aquell dia vaig llegir l'anunci al diari, vaig pensar que tenia al davant l'oportunitat que estava buscant des de feia tant de temps. Podia tenir tan a l'abast la solució a tots els meus problemes! Perquè allà ho deia ben clar: «*Les dupliquem totes, amb mostra o sense*». Era, sens dubte, el senyal que jo esperava.

Però, un poc més tard, ja m'havia tornat a enfonsar en el desànim. Podia tractar-se d'un manyà que exagerava per fer-se de notar, ara que tenen

tanta competència perquè en qualsevol gran magatzem trobes una secció de duplicat de claus. Com podia saber si aquella era una bona pista?

Aquella vesprada vaig decidir deixar-me caure per les oficines del diari on havia llegit aquelles poques paraules. Els vaig demanar que em deixaren consultar tots els exemplars de les dues setmanes anteriors. Però va ser una recerca sense èxit, perquè en cap dels diaris hi havia l'anunci. Només apareixia en el d'aquell dia, el 29 de maig, precisament el dia del meu aniversari. Però també podia ser que el serraller començara a posar l'anunci aquell dia i continuara al llarg dels dies següents. Vaig decidir esperar.

Al llarg d'uns quants dies vaig esperar, expectant, l'arribada del diari. Fullejava les pàgines inquiet, en una recerca infructuosa. No res! L'anunci mai no va tornar a aparèixer. El fet que només es publicara en una data tan assenyalada per a mi era un senyal inequívoc. Pagava la pena seguir aquella possibilitat!

Vaig agafar el telèfon i vaig marcar el número que apareixia en l'anunci. La veu masculina que em va contestar no tenia res d'estranya, era més aviat impersonal. Em va dir que tenia poc de treball i que només obria la botiga de matí, de dotze a dues. L'adreça que em va donar era al carrer dels Àngels, 42. Tot encaixava, no podia ser casual tanta coincidència! Tremolant d'emoció, hi vaig concertar una cita per a l'endemà.

El cor no em cabia dins del pit quan vaig arribar a la planta baixa del número 42 del carrer dels Àngels. Vaig trucar a la porta i hi vaig entrar. Era un espai menut i estret, el típic local que lloguen alguns sabaters o serrallers per fer-hi el seu ofici. Un home ja gran m'esperava a l'altra banda del taulell, mirant-me amb curiositat. Em vaig dirigir a aquell home:

—Bon dia. Jo sóc qui va telefonar ahir, se'n recorda? Qui li va dir que tenia un encàrrec difícil per a vosté.

—Ah, sí! Ja me'n recorde. Vosté dirà...

—Espere que no se'n riga. I que no crega que estic boig. Perquè la veritat és que l'encàrrec que vull fer-li no és gaire habitual.

—No es preocupe per això. Si jo li contara les coses que he fet!

—Jo volia... —li ho havia de dir de seguida, de manera que vaig respirar fondo i vaig continuar—; ja fa anys que busque una clau molt valuosa, però mai no l'he trobada. La clau de la felicitat! No la trobe, a pesar dels meus afanys, i la meua vida està a un pas de convertir-se en un infern. La necessite urgentment; si no, no sé què faré...

—I només és això? —em va interrompre el serraller—. Si és així, ja hauria pogut venir abans i s'hauria estalviat molts sofriments! La clau de la felicitat! Ni tan sols haurà d'esperar.

En veure la meua expressió de sorpresa, va continuar, amb un somriure:

—Mire, fa uns mesos vingué per ací una dona rossa, més o menys de la seua edat, amb el mateix encàrrec que vosté. El treball em va costar molt de temps i vaig haver de fer moltes proves, perquè jo no havia acabat de comprendre què volia la dona. Més de dos mesos vaig estar treballant en aquella clau, va ser un treball llarg i delicat però, per fi, el vaig acabar. I, com faig sempre que tinc encàrrecs difícils, per si me'n tornaven a demanar una altra, en vaig deixar algunes còpies de reserva. Espere, que ara li'n busque una.

Va buscar per la rebotiga i, al cap d'uns segons, tornà amb un sobre de cartó gros, dins del qual hi havia una clau. Li vaig pagar una quantitat que em va semblar irrisòria. Li vaig donar les gràcies i vaig eixir al carrer; després em vaig allunyar de la botiga, a bon pas. Vaig anar al passeig marítim i vaig buscar un banc solitari. Hi vaig seure i, amb moviments nerviosos, vaig obrir el sobre. Allà la tenia!

Era una clau molt bonica, gran com les de les cases antigues, feta d'un metall brillant, daurat i lleuger. La clau de la felicitat! Ja era meua i, a partir d'aquell moment, tot havia de canviar!

Vaig baixar a la platja i vaig començar a córrer per l'arena, molt content, fent fugir les gavines al meu pas. De sobte, em vaig quedar quiet. Ho aca-

bava de comprendre! Vaig notar que em corria per la pell una suor freda i em vaig haver de recolzar en una roca. Totes les claus serveixen per a obrir una porta, necessiten un pany on poder introduir-les. Jo tenia la clau de la felicitat, sí. Però i el pany? On era el pany que em permetria obrir la porta que dóna pas a un món diferent?

Em va envair un desànim fondo i vaig sentir llàstima de mi mateix. Vaig estar un temps recolzat contra la pedra, deixant-me portar per la melangia, fins que un raig de sol em va tocar la cara. Al cel s'obrien espais blaus i, per un d'aquells buits, el sol cremava amb ganes. De seguida em vaig sentir més animat. Roma no es va fer en un dia!

Ben mirat, el més important era que ja tenia la clau. Ara només em faltava que se'm presentara l'oportunitat de trobar la porta i el pany corresponent. I per a aconseguir-ho, tenia una bona referència: la dona rossa que havia encarregat una clau semblant a la meua. Segur que estava predestinat a trobar-la!

Des d'aquell dia, vaig pels carrers de la ciutat mirant totes les dones rosses i amb els ulls blaus. Per ara, no he vist res d'especial en cap de les que he trobat, i això que n'hi ha moltes. Però he de tenir paciència i continuar la meua recerca. Ningú no ha dit que aconseguir la felicitat siga una cosa fàcil!